

LBRIS

We know
books

PROIECT CO-FINANȚAT DE:

RADU DINULESCU

COPACUL VERONESE

FICTIUNE BINE TEMPERATĂ

**CINCINALUL
1976–1980**

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2024

Cuprins

CASTING.....	7
ANDRADA.....	12
SERVESC PATRIA!.....	14
VIOREL ȘI VIOLETA, 1975.....	24
Complexul lui Oedip.....	30
Revelion '75 – '76	40
ANUL 1976.....	45
Revelion '75 – '76 (<i>continuare</i>).....	46
Fuga în Mexic	50
Bobul de cafea	57
Spitale... spitale.....	71
Carnavalul nefericiților.....	80
Lungul drum al Pleniței.....	90
Liberarea	95
Război cu Gaza... se face	104
„Lunga vară fierbinte”.....	108
Conflict, contrapunct, suspans... Murdepa	121
O înmormântare și mai multe nunți.....	147

Conflict, contrapunct, suspans... Cucuiul	153
„Iarna vrajbei noastre”	162
Revelion '76 – '77	169
ANUL 1977	171
Revelion '76 – '77 (<i>continuare</i>)	171
Ciuleandra.....	173
Cârțițele	187
Conflict, contrapunct, suspans...	
Pisica albă, pisica neagră.....	195
Țuți către Violeta, prima scrisoare.....	207
Marele cutremur.....	217
Craiul din Curtea Veche.....	222
Conflict, contrapunct, suspans... De-a bușilea	228
Elvis	235
„La femme defendue”	243
Mexico	257
Țuți către Violeta, a doua scrisoare	263
Spitalul Fundeni.....	270
Revelion '77 – '78	279
ANUL 1978	284
Conflict, contrapunct, suspans...	
Cotele apelor Dunării	284
Miss Nude Universe.....	306
Cărțile de joc vorbitoare	322
Conflict, contrapunct, contradicție...	
Florin Harasim.....	328

ANUL 1979	339
Conflict, contrapunct, contradicție... (<i>continua</i> re) ..	339
Scrisoarea Violetei către Țuți	351
Supraveghere și pedeapsă	357
Botez în post	373
Printișorul	384
Conflict, contrapunct, suspans...	
Groapa cu nisip	395
Hochdeutsche Sprache.....	409
Miss Olympia	417
Aida și Vetuța G.....	429
ANUL 1980 SAU 5740	442
Die Zeit bleib stehen.....	443
Dramaturgia delirului, episodul 1.....	451
Dramaturgia delirului, episodul 2.....	464
Dramaturgia delirului, episodul 3.....	471
Dramaturgia delirului, episodul 4.....	481
Dramaturgia delirului, episodul 5.....	486
Trezirea	493
Conflict, contrapunct, contradicție...	
Acești îngeri triști.....	499
Testamentul lui Smith.....	511
Homer Circumcis.....	521

Casting

Am șaiszeci și șapte de ani și sunt la cel de-al cincilea roman. Întâmplările din această carte sunt o continuare a epopeii apărute sub numele de „Trilogia gălățeană” din care primul volum, „Diversiune în eter”, și al doilea, „Confretria Tropicana”, au apărut în 2022 și 2023. Se poate considera că este al treilea volum al unei povești care acoperă, cel puțin până acum, nu mai puțin de 15 ani... sau, ca să păstrăm „l'air du temps”, trei cincinale. Puteți, fără probleme, să citiți numai acest volum, el fiind coerent și încheșat în sine. Dar, dacă vă zgândăre curiozitatea și doriți să aflați mai multe... despre trecutul unor personaje, despre evoluția lor anterioară, continuați cu volumul 2 și apoi cu volumul 1. Curios îndemn, nu? Și, totuși, dacă vă va tenta această „peripeție”, vă veți convinge că, din punct de vedere al asimilării evenimentelor, al citirii lor afective... lucrul se susține!

Și voi mai încerca un lucru, un artificiu stilistic, dacă vreți, care a pornit de la o discuție cu doamna Mich... una dintre cititoarele primelor două volume.

Totul a debutat, cum se putea oare altfel?, cu o conversație pe WhatsApp, la câteva săptămâni după lansarea romanului „Confretria Tropicana” la Galați.

[11.11.2023 23:01] Mich: Bună seara, Radule! 😊

[11.11.2023 23:02] Mich: Acum am terminat cartea ta „Confretria Tropicana” de 532 pagini. Simt ca trebuie sa-ți spun ce cred fără ipocrizie, că poate te va ajuta pe viitor... Îmi place că ai ușurința de a portretiza prin dialog... este important... dar, după părerea mea, nu e de ajuns... Eu nu știu cum să-mi imaginez că arată, de exemplu, Viorel și Violeta... Pe Svetlana, Lioara și Iulian Oprea, noroc că-i cunosc foarte bine... De exemplu, pentru Iulian Oprea aveai, slavă Domnului, ce să povestești despre el prin portretizare narativă. Eu, pentru că l-am cunoscut, îl vedeam în fața ochilor datorită dialogului scris de tine. Ai memorie bună! Păcat de el, s-a prăpădit prea devreme, Dumnezeu sa-l odihnească! De la jumătatea cărții, sau cam așa ceva, poveștile au început să mă prindă și mai tare pentru că, pe parcursul redactării, vedeam evoluția în tehnică și în stil a autorului... pur și simplu s-a simțit cum crești de la pagină la pagină... și când tocmai mă întrebam de ce ai pus tocmai titlul „Confretria Tropicana”, ai venit cu povestea aia cu Raul și cu artificiile, discuția cu CIOCHINĂ și restul și atunci a început să se facă lumină... Apropos, CIOCHINĂ este tipul care a fost director la LVA? EL VA CITI CARTEA? ☺ Mi-a plăcut foarte mult finalul și povestea cu revelionul din Delta Dunării, cu ședința foto. Acolo am rezonat perfect, mi-au plăcut maxim imaginile... totul... pentru că, vezi!, ai băgat și puțintică narațiune... Întrebarea care mă roade: este ficțiune sau adevăr povestea cu ședința foto din cala vaporului??? Succes pe mai departe, Radule! Mă duc să mă culc. Noapte bună!

[11.11.2023 23:09] Eu: Mersi pentru aprecieri și critici. O să am ocazia să-ți spun de ce, uneori, am apelat la anumite modalități de exprimare. Ciochină a murit anul acesta. La începutul „Tropicanei” este un dialog pe WhatsApp care vorbește despre acest lucru. A fost un coleg de clasă, dar nu a fost profesor la LVA. Simplă coincidență de nume! ☹ Viorel și Violeta nu au corespon-

dent exact în trecutul meu. Dar ei pot fi oricine... Am cunoscut multe fete ca Violeta sau cupluri în situația asta... nu numai în Galați... M-am gândit că oricum detaliile despre un personaj se scriu în câteva rânduri și se uită de cum ai dat pagina...

[11.11.2023 23:15] Eu: Mi-ai dat totuși o idee... Pe viitor, tot nu voi descrie particularități de înfățișare ale personajului, dar voi propune un actor care l-ar putea juca! Pentru că la mine, la modul cum scriu, lucrurile nu trebuie să fie cum te-ai aștepta... Am experimentat acest artificiu în romanul meu „Tegument”, dar apoi am neglijat procedeul. Mă bucur că mi-ai declanșat, din nou, interesul pentru el. Pentru cei care nu-l cunosc pe Iulian Oprea... el ar putea fi interpretat de Marcel Iureș. Cât despre povestea cu shutting-ul din Deltă... ce este și ce nu este adevărat? Nici eu nu mai știu! 😊😊😊😊 Noapte bună și mersi!

Doamna Mich... nu mi-a răspuns imediat. Probabil că a adormit „cu mine în gând...”. A doua zi dimineată, cu cafeaua pe jumătate băută, am deschis calculatorul și am găsit un mesaj de la ea:

[12.11.2023 09:13] Mich: Cum ai zis că se numește autorul turc care îți place ție mult?

[12.11.2023 09:14] Eu: Orhan Pamuk

Cred că, mai degrabă, adormise cu autorul turc în minte!

Cum spuneam, datorită acestui schimb de mesaje, am luat o hotărâre care cred că va satisface dezideratul unor cititori care doresc să aibă imaginea unor personaje în clipa când citește povestea lor sau dialogurile lor: să fac un casting, care va dura pe toată perioada redactării acestui roman și pe care-l voi atașa

site-ului care acompaniază seria de romane. Voi pune acolo câteva fotografii ale actorilor care, în viziunea mea, ar corespunde imaginii anumitor personaje din carte. Evident, voi alege fotografiile luate la o vârstă care se apropie de vârsta personajului corespunzător. Practic, voi alcătui o fișă, așa cum se face la orice distribuție de roluri la teatru sau în industria cinematografică. Această pagină se va numi chiar așa: „Casting”.

Și acum, înarmați cu acest „tools” informatic, vă las să descoperiți această lume, mai complicată decât cea din volumele precedente, și care, prin mijloacele literaturii, a devenit hiperbolizată... Altfel... ce rost ar fi avut! Și vă mai dau un amănunt: prin mijlocirea unor QR-uri veți putea consulta pagina web <http://volga-neagra.com/> care acompaniază

aceste trei volume, oferindu-vă imagini, documente, relatări, filme, reportaje, clipuri muzicale și emisiuni TV, din perioada respectivă, dar și din perioada redactării romanului (septembrie 2023 – mai 2024) și care vă vor purta în atmosfera anilor '76 – '80, una dintre cele mai interesante perioade din secolul trecut, în care comunismul avea să dezamăgească total și să pornească ineluctabil pe drumul căderii jalnice în derizoriu, în cea mai mare parte a țărilor din Est, precum și în mintea multor intelectuali de stânga, din toată lumea... Această tendință este în actualitate și azi, poate chiar mai mult decât atunci... Pentru că idei neomarxiste apar în cele mai neașteptate zone ale lumii și în cele mai neașteptate minți... care aduc din nou umbra unui război mondial peste lume și se aud strigăte răgușite, pline de ură și intoleranță, în numele unor zei luați în captivitate de doctrine neînțelese pe deplin și rău interpretate...

Vă mai recomand ca, în timp ce citiți, să vă lăsați purtați în atmosfera acelor ani, în clipa când veți ajunge la un QR care vă trimite spre

un clip muzical, spre un montaj de imagini sau documente acompaniate de un cântec și, mai nou, purtați de imaginea actorilor interpreți din „Casting”... Veți avea astfel senzația că vă aflați acolo, imergenți într-o realitate vie, cu toate că ea nu mai există de mult, și veți avea senzația nu că vedeți un film, ci că... trăiți într-un film!

Andrada

12/08/2014 21:37

Mi-aș fi dorit să fi trecut altfel copilăria; mi-am promis mereu că o să-ți scriu când voi ajunge la majorat. În sfârșit, sunt adult din data de 20 iulie și de aceea scriu acest mesaj cu mult curaj. Îmi pot imagina, cu ușurință, cum trebuie să te surprindă spontaneitatea apariției mele, fiica ta reapărând în viața ta după atâția ani. Nu știu dacă ești mulțumit de asta sau doar enervat, sau poate chiar furios. Totuși, nu te teme: nu vreau să te oblig să-ți asumi responsabilități pe care le-ai refuzat cândva. Singura mea dorință este să te cunosc. Vreau să știi că te-am iertat și că putem recupera timpul pierdut. Să fac acest pas a fost destul de dificil, dar dorința mea de a-ți scrie a fost mai puternică. În schimb cer doar puțină înțelegere și acceptul de a-mi răspunde. Am așteptat acest moment o mare parte din copilăria mea și te rog să nu mă dezamăgești. Sunt de ceva timp în Franța; m-am înscris la studii aici. Aștept cu mare nerăbdare răspunsul tău, punctul tău de vedere, fie el pozitiv sau chiar negativ.

Fiica ta biologică...

Am descoperit, fără surprindere, acest mesaj, în limba franceză, pe Messenger-ul de la Facebook. Îl așteptam de mult și simțeam că va trebui să vină sau că, într-o bună zi, va bate cineva la ușa mea, oriunde m-aș fi aflat, și-mi va spune:

— Eu sunt fiica ta biologică. Am venit...

M-am grăbit să răspund, dar nu a mers chiar atât de ușor... De câteva ori mesajul a fost respins de rețeaua de socializare și nu a fost recepționat de partea cealaltă...

31/08/2014 10:42

Dragă Andrada, nu eram la curent că știi cine este adevăratul tău tată! Nu am vrut niciodată să deranjez o ordine care a fost stabilită în afara voinței mele, acum 18 ani! Mă bucur că ești în Franța! Păcat că nu ai scris acum două sau trei săptămâni! Eram la Avignon și am fi avut ocazia să ne vedem și să ne cunoaștem. Văd clar că nu știi nimic despre mine și nu ai informații despre ceva care se referă la viața mea, activitățile mele... ID-ul meu Skype d.raduradu. Voi fi la Belfort în luna octombrie, din 24 până pe 2 noiembrie. Voi lucra cu Teatrul de Păpuși Belfort. Aștept o scrisoare (mesaj pe email) cu mai multe detalii despre tine! Poți să intri online, pe Google și, pur și simplu, tastezi numele meu și vei găsi multe informații despre mine. Locuiesc în Arad și am o casuța într-un cartier special, într-o zonă foarte frumoasă. Dacă vrei să vii la mine pentru câteva zile, în august sau septembrie, vei fi binevenită! Aștept vești de la tine! Pe curând, Radu +40 788523766 și +40-745076699.

Mesajul de dinainte am încercat să-l trimit de câteva ori, dar, pentru că el conținea adrese de email și link-uri de internet, a fost respins de fiecare dată. L-am postat de câteva ori, dar nu a funcționat niciodată. De asemenea, trebuie să recunosc că nu folosesc foarte mult Facebook și intru rar acolo. Nu-ți fie teamă, nu sunt nici plictisit și nici indiferent față de tine, mai ales că mereu am vrut să te protejez de un adevăr pe care nu eram sigur că îl cunoști! Pentru a fi siguri că contactul nu mai este desființat încă o dată, te sfătuiesc să folosești, data viitoare, toate canalele în același timp: email, sms, Facebook, WhatsApp.... Ulterior, vom alege unul, cel mai convenabil pentru amândoi. Sper să ne vedem curând, Radu

Și ne-am văzut la Belfort...

Servesc patria!

Cum cincinalul 1971 – 1975 a fost realizat în patru ani și jumătate, și la mine, în cronologia romanelor mele, a rămas un laps de timp neacoperit, un vid temporal pe care-mi permit să-l acopăr cu anumite fragmente care nu au încăput în finalul poveștilor din „Confreria Tropicana”, deși s-au petrecut în cincinalul cere tocmai se încheia, fragmente care sunt foarte necesare aici... pentru a putea clarifica anumite lucruri.

Duminică, 14 decembrie 1975. Pe timpul nopții, vremea se stricase semnificativ.

În zorii zilei, nu m-a condus nimeni la gară. Nici eu nu am vrut ca soția mea, cu care mă căsătorisem cu nici două zile în urmă, să se obosească atât de dimineață, cu pruncul în pântec și după o zi și o noapte absolut nebune. Am lăsat-o să stea liniștită în pat și mi-am luat hainele de armată pe mine. Când m-a văzut îmbrăcat așa, au podidit-o lacrimile. Am sărutat-o și am ieșit repede din cameră, altfel m-ar fi pufnit plânsul și pe mine... În hol, pe clanța ușii de la intrare era o pungă de plastic pe care Cornelia, soacra mea de două zile, prinsese un bilețel pe care era scris cu verde: RADU. Era culoarea cu care corecta tezele elevilor la limba română. Am luat punga și am părăsit apartamentul, trăgând încet ușa după mine.

În stradă m-a întâmpinat un vânt rece care bătea dinspre URSS – Crivățul. Am luat autobuzul care mergea spre gară și, privind la cei care mergeau zgribuliți pe la 5 dimineața spre locurile lor de muncă, am mâncat o plăcintă din punga pregătită de soacra mea. Soacra mea... Trebuia să mă obișnuiesc cu ideea că am o soacră!

La 5.34, aveam spre București A722 – acceleratul direct care avea să devină „trenul studenției mele”. În compartimentul de clasa a doua era destul de cald. La un moment dat, m-am uitat la ceas și am constatat că trecuseră deja mai bine de 20 minute de când trenul trebuia să plece. Ce să se fi întâmplat? Eram singur în compartiment.

Spre uimirea mea, un Mercedes alb, cu număr de Germania, a apărut pe peron, a trecut pe sub geamul din dreptul meu și s-a oprit la vagonul următor, cel de la clasa întâi. Ce-o mai fi și asta?

Mi-am pus fruntea pe geamul rece, ca să văd mai bine, mai mult din curiozitate. Violeta, cu un copil mic în brațe, și Smith, soțul ei din Germania, au coborât din mașină și s-au urcat repede în vagon. Viorel a scos două valize uriașe din portbagajul Mercedesului și le-a târât până la vagon, apoi i-a făcut semn șefului de mișcare că totul este în regulă și acesta a ridicat paleta verde, apoi a urmat fluierul șefului de tren și ne-am pus în mișcare...

Smith era mai tare decât Raul, socrul meu, care nu reușise niciodată să întârzie plecarea trenului de dimineață și nici să ajungă cu mașina pe peronul gării, până la scara vagonului...

Am trecut și eu pe lângă Mercedesul lui Smith și, din înaltul vagonului, l-am privit pe Viorel cum închide portbagajul mașinii, își ia șapca de șofer de pe cap și o trânteste cu năduf de peronul ud. Ciudat! Era clar că în Galațiul anului 1975, la sfârșit de cincinal glorios, cu nemaipomenitul viitor comunist la orizontul din Est și cortina de fier la Vest, mai erau și alții, asemenea cu mine, în situații...

delicate! Una peste alta, trenul a plecat cu aproape o jumătate de oră de întârziere. O clipă m-a încercat dorința să mă deplasez până la clasa întâi să vorbesc un pic cu Violeta, dar s-a făcut cald și am adormit. Am visat cum o bombă cădea în careul unității militare de la Plenița și stâlpul pe care se înălța în fiecare dimineață drapelul țării se prăbușea peste mine și încă vreo câțiva camarazi întinși la pământ, pe burtă. Am simțit o durere în umărul stâng și pământul zgâlțâindu-se teribil. M-am trezit și am văzut cum controlorul mă privea ostil, pentru că se căznise să mă trezească de ceva timp...

— Da' știu că dormi, frate! Biletul la control!

— Da...

Mi-am șters o bală din colțul gurii și m-am scormonit prin buzunare. I-am dat foaia de drum și a scris ceva pe ea. În jurul meu erau ceva mai mulți călători care, probabil, se urcaseră de la Brăila.

— Credeți că o să prind acceleratul spre Craiova?

— Cel de 11.21, osutătreiul? Nu cred... am plecat cu întârziere și în mod sigur mai acumulăm pe parcurs.

A scos un „Mersul trenurilor” rufos și l-a răsfoit o clipă.

— Uite, mai ai R 15, la ora 13.24...

Drumul înapoi către unitatea militară de la Plenița îmi permitea să reflectez la tot ce se întâmplase. Reușisem o performanță demnă de un terorist: mă însurasem la 19 ani, spre disperarea mamei mele, tatăl meu habar nu avea, soția mea era însărcinată în luna a treia și, după toate calculele, avea să nască în timp ce eu voi fi fost încă în timpul serviciului militar, și acum aveam să întârzii la termenul stabilit, iar luni dimineață, la raportul companiei, cu siguranță, mă aștepta vestea că voi face două săptămâni de „bulău” într-o carceră neîncălzită. Colac peste pupăză, cu o zi înainte scăpasem de la înec, după un zbor cu zmeul celular pe deasupra Dunării...

Dar astrele se aliniază uneori și-i ajută și pe cei nedemni... Dar eram eu oare cu totul nedemn? În definitiv, nu făcusem decât să restabilesc o ordine moralizatoare, chiar dacă iscasem numai reacții contradictorii în jurul meu... iar cei de la Brăila, nici măcar nu știau.

Cuvântul terorist mi-a venit în minte acum, redactând acest text, pentru că, în epoca aceea, noțiunea nu era prezentă în baza de cuvinte frecvent uzitate. Însă eu eram conștient că-mi terorizasesm mama, nu cu bombe sau tiruri de artilerie, ci cu repetate boacăne, unele mai inedite decât altele... Dar de data asta eram convins că aveam dreptate, luptam pentru o cauză nobilă, eram însuflețit de un țel măreț, în conformitate cu percepțiile intime și educația morală conformă credinței mele creștin ortodoxe, pe care o primisem de la străbunicul meu, Moș Mitrică, pălimar și cantor de biserică la Moșnenii de Mehedinți. Tocmai am dat o definiție precisă a noțiunii de terorist. Fiecare cu armele sale!

Am dormit cu capul lipit de fereastra vagonului. Am visat-o pe Lioara, pe masa de travaliu și în țipetele ei s-a născut o fetiță. Dar eu îmi doream un băiat... Un soldat ca mine!

Ce ironie a sorții... fiica mea, pentru că până la urmă a fost o „ea”, avea să facă armata la parașutiști, într-una dintre cele mai puternice armate din lume: TZAHAL (צה"ל) – Armata de Eliberare a Israelului. Dar mai e mult până acolo!

58

Și pentru că am promis că voi face un casting și de dragul amuzamentului, am să pun pe QR-ul următor câteva imagini reale, din perioada armatei, cu protagonistul acestui roman! Când priviți fotografiile, să vă gândiți că eram însurat și așteptam un copil!

Trenul a întârziat aproape o oră și am pierdut la mustață legătura spre Craiova la care aveam și loc rezervat. Când am coborât din tren, am dat de Violeta și de soțul ei cu 30 de ani mai mare. Un bagajist s-a apropiat în grabă de ei și le-a pus valizele uriașe pe un cărucior. Ce organizare! I-am urmărit până au ieșit din gară pe la coloane și am văzut că s-au urcat într-o mașină specială, cu însemnele aeroportului Otopeni. Nici nu știam că există așa ceva!

Violeta și-a aruncat o clipă privirea spre mine, dar nu m-a recunoscut. Firește... cu mantaua mea de militar și cu boneta pe cap nu puteam fi Radu sau Dino, cum mi se zicea în liceu.

La următorul tren, rapidul 15, pe care mi-l recomandase controlorul, nu mai erau locuri și nici nu eliberau bilete în picioare. Așa că mi-am luat un loc la acceleratul de 16.16 care ajungea la 18.46 la Craiova. Eram la limita de timp, mai ales că nu știam cu ce voi ajunge din Craiova la unitatea militară de la Plenița... Riscam să depășesc limita celor două bilete de voie succesive de 48 de ore fiecare, pe care le promisem ca să ajung la Galați, să mă însor și să vin cu certificatul de căsătorie în dinți. Pe drum, oricine m-ar fi putut întreba cum voi face să ajung în câteva ore în cazarmă. Chiar dacă era duminică și probabil nu avea nimeni de gând să controleze actele unui amărât de soldat... era bine să fiu vigilent și să nu atrag atenția inutil asupra mea. Nici nu voiam să-l bag în bucluc pe locotenentul major Melcete, comandantul meu de companie, care fusese atât de amabil și încălcase regulamentul numai ca să mă ajute să mă însor... Regretam acum că nu avusesem ideea să plec de acasă în haine civile și să mă schimb în preajma unității... Acum trebuia să mă strecor, să mă fofilez... să mă simt în ilegalitate și în pericol. Dar oare eram în pericol? La dus, nu mă întrebasese nimeni, nimic... deși m-am intersectat cu tot felul de ofițeri și patrule pe tot parcursul. Am salutat politicos, cu mâna la chipiu și cu zâmbetul

pe buze, și totul a mers ca uns. Dar întotdeauna, când ești în culpă, cu musca pe căciulă, te trădează mina... parcă miroși altfel... ești vulnerabil. Paranoia mă urmărea...

În București era destul de frig și burnița. M-am așezat pe un scaun în sala de așteptare de la clasa întâi și am fost repede alungat de un lucrător al gării, care controla biletele celor care se aciuau pe acolo în mod fraudulos. Bineînțeles că o foaie de parcurs de la armată nu putea fi decât la clasa a doua!

Mai aveam aproape cinci ore până la tren. Ce naiba puteam să fac atâta timp în gară? Unde să mă duc îmbrăcat așa? Și mi-a venit în minte camera de la căminul de studenți din Regie a lui Nader, furnizorul meu de LP-uri, din perioada liceului. De la începutul lui septembrie, nu mai fusesem pe la el. Cred că mă dăduse dispărut... M-am felicitat pentru idee și am luat imediat autobuzul spre Regie.

Nader era acasă și un iz de țigară „parfumată” a năvălit din cameră când mi-a deschis. Avea ochii dilatați și o imensă veselie i se citea pe față. Din boxele mari, prinse în perete, răsună vocea unei cântărețe libaneze.

— Hei, Radu... ce mai face? Ai venit să mă arestezi?

— Nu... am venit în vizită. Îmi fac serviciul militar...

— Inshallah!

— Cum zici...

— Uite câte discuri am aici, pentru tine... Dacă nu le iei acum, dau la alți...

— Nu pot să le iau... Merg la unitate acum. Până la vară, am închis prăvălia...

Am început să cotrobăi printre discurile care le pregătise pentru mine... Numai lucruri bune! În fine, bune pentru mine... Ultimele apariții din 75: Aerosmith – „Toys In The Attic”, Jeff Beck – „Blow By Blow”, Bad Company – Straight Shooter, Black

Sabbath – „Sabotage”, Bob Dylan – „Blood On The Tracks”, Budgie – „Bandolier”, Eagles – „One Of These Nights”, Electric Light Orchestra – „Face The Music”, Hawkwind – „Warrior On The Edge Of Time”... și încă alte apariții de care eram absolut uluit să le văd laolaltă... Toate erau noi pentru mine. Armata reușise să mă izoleze cu totul de drogul rockului.

Pe masă era coperta casetei pe care, o asculta Nadir acum: Fairuz. Mai târziu aveam să mă întâlnesc cu voci și sonorități asemănătoare, prin stația centrală de autobuze de la Tel-Aviv, unde răsunau din toate buticurile și de la toate tarabele cele mai populare voci ale muzicii orientale. Acum era ceva absolut exotic pentru mine.

Femeia era deosebit de frumoasă! Semăna puțin cu Lioara... Era firesc, pe undeva... rădăcini aramaice se reflectau bine pe fața lor. Privind chipul de pe carcasa casetei, parcă am simțit că e vorba despre mine.

- Ce spune?
- Ca e prima data cand nu e cu iubit al ei...
- Iubitul?
- Da... „habibi”.
- Cât vrei pe caseta asta?
- Asta... fac cadou! Am multe... Tot libanezi asculta... tot arabi asculta... Lumea mult iubesti la ea. Frumosa, grațioasa...
- Grațioasă!
- Aiua!

Nader își puse tutun într-o foiță și câteva bucățele maron, pe care le răsese dintr-o bară de câțiva centimetri. O aprinse și trase

un fum adânc în piept, suierând din buze și făcând o grimasă ca bunicul meu după o dușcă zdravă de țuică!

— Vrei?

— Știi că nu fumez...

— Un pic de humus cu zaatar?

— Asta da...

A deschis frigiderul și a scos două vase arăbești de ceramică, ornamentate cu arabescuri și litere arabe foarte colorate...

— Asculta ceva... dacă tu esti la armata acum... nu vinzi mie AKM?

— Ce să-ți vând?

— AKM. Pusca de la armata...

— Tu ai înnebunit? Ce să faci cu ea?

— Trimit la Palestina...

— Păi, dacă ne prinde... putrezim în pușcărie...

— Tu nu stie nimc... Romanii vinde mult arma la Palestina.

— Tu de unde știi?

— Nader stie tot...

Mi-a pus în față două bucăți de lipie unse cu humus și un vas mai mic, cu un amestec de plante. Mi-a fost teamă că-mi pune cine știe ce prostii halucinogene și am dus vasul la nas.

— Ce-i asta?

— Zaatar! Pune peste... e mirodenii.

— N-ai pus și droguri...

— Nu!

Și Nader râse un pic cam exagerat. Țigara își făcea efectul... Dar lipia cu humus și presărată cu zaatar era o combinație nemaipomenit de gustoasă.

— Și tu cât dai pe o armă?

— 20 de discuri...

— Mamă! Dar ce treabă ai tu cu Palestina? Nu ești libanez?

— Tu nu stie nimica... În Liban este de toate: muslem Shi'a și Sunni și creștinii, ortodox greci maroniti și protestanți, copti si alawites și druzi... Citeste carte și reviste...

— Și tu ce ești?

— Palestinian din Liban. Tu esti evreu?

— Eu? Nu... Sunt botezat creștin...

— Foarte bine.

Ce era să-i spun? Că bunicul meu adevărat, evreu din Brăila, pe care nu avusesem onoarea să-l cunosc până acum, a fugit la Paris în 1930 de teamă că va trebui să o ia de nevastă pe bunica mea, însărcinată cu el... lucru care-mi fusese adus și mie la cunoștință nu de mult timp?

Mi-am dat seama că nu-l întrebasesm niciodată pe Nader ce studia... pentru ce se pregătea...

— Dar tu la ce facultate ești?

— Eu? La medicina... O să fiu tubib!

— Tubib?

— Adica doctur...

— Și ce faci după ce termini?

— Plec la Liban sau la Gaza...

— În Palestina?

— Nu provoca la mine... Mai bine spune cum facem cu arma...

Am terminat să mestec și am pus farfurioara goală pe masă.

— Uite, Nader... eu am făcut multe prostii la viața mea... dar asta cu armele... este prea mult pentru mine.

— Înțeleg...

— Trebuie să ai grijă cu cine vorbești, că la noi mișună de turnători și informatori...

— Stie Nader... Securitate... Ei protejaza la mine.

— Serios?

— Ceausescu prieten bun cu Arafat...

— Tu știi!

M-am apropiat din nou de discurile pregătite de Nader pentru mine și am ales unul care avea o copertă foarte spectaculoasă: Budgie - Bandolier. Nu mai auzisem de grupul ăsta.

— Pot să-l pun?

Pune...

Era o muzică destul de ciudată, un heavy metal... Albumul a fost lansat în SUA la A&M Records, la sfârșitul anului 1975. Coperta a fost creată de artistul Patrick Woodroffe. Apoi m-am delectat cu ultimul album al lui Statuş Quş - „On The Level”. După ce am luat discul de pe platanul pick-up-ului am văzut că pe eticheta rotundă, albă, scria „Promo, Not for sale”. M-am uitat și la altele. Cele mai multe aveau eticheta albă și scria: „Promo” sau „Sample Copy”, sau „Test Record” și, în principiu, nu erau pentru comerț... la ei, acolo! Nu și pe piața libaneză din Regie! I-am arătat înscrisul lui Nader...

— Frate din Canada are acum prieten care face top la post de radio... este discuri cu eticheta albă, de protocol...

Al naibii, libanezul!

Am constatat o anumită stare de nervozitate, parcă acum mă iritau ritmurile, nu mai aveam răbdare să ascult melodiile până la capăt. Era oare sfârșitul unei perioade din viața mea? Aveam să mă îndepărtez de muzică, de plăcerea pe care mi-o produceau audițiile, colecția de LP-uri, banii pe care i-am făcut câțiva ani buni cu înregistrări și cu bișnița cu discuri? Voi avea un copil... Ei și?

Am plecat cu un sentiment contradictoriu din camera de cămin a lui Nader și cu multă neliniște în legătură cu viitorul meu, mai ales că, din ușă, Nader mi-a mai făcut o dată propunerea:

— Dacă vrei vinzi la mine AKM, Nader aici este...

— Bine!

Am constatat întotdeauna că nimic nu este întâmplător și că facem anumite lucruri fără să știm de ce, iar motivația o aflăm peste ani. Azi, pentru că mă mâncase în fund și nu voisem să stau în gară, am aflat câteva lucruri care aveau să-mi folosească peste ani... peste foarte mulți ani...

Viorel și Violeta, 1975

Cu o seară înainte se certaseră pe subiectul plecării Violetei și a Ioanei-Linda, la München. Erau în bucătăria apartamentului luxos pe care-l cumpărase Smith, în cartierul Mazepa, după ce Violeta născuse. Viorel ținea fetița în brațe și o legăna ușor ca să-i potolească scâncetul, iar Violeta îi pregătea biberonul.

— Nici nu mă gândesc!

— Am deja carnetul de jumătate de an!

— Și conduci ca o cizmă...

— Conduc foarte bine!

— Măine plouă, se anunță lapoviță... Eu nu pun în pericol viața Lindei pentru că vrei tu să te dai mare șofer...

— Ioana e și fiica mea!

— E fiica lui Smith...

— În acte...

— Actele contează...

Viorel reușise să-i câștige încrederea lui Smith pentru ca acesta să-l facă, din simplu șofer, administrator, dădăcă, bodyguard, curier... omul bun la toate... că doar, „oficial”, era vărul bun al Violetei!

Amândoi au trecut în sufragerie și Violeta începu să hrănească fetița. Viorel își aprinse o țigară și ieși repede în balcon, sub privirea ucigătoare a Violetei.

— Ho, că am înțeles!

— Nu respecti nimic...

— Respect pe cine merită!

— Porcule!

— Vacă!

— Ne înjurăm în fața copilului?

— Ce înțelege ea?

— Nu înțelege... dar poate că o să-și aducă aminte...

Viorel privi spre cer, lăsă țigara pe scrumiera din balcon și veni să o sărute pe Ioana-Linda pe frunte.

— Ioana, sper că n-o să ai și tu mintea maică-tii!

Fetița ridică privirea spre tatăl ei, dar continua să sugă cu ardoare din biberon. Era clar că nu o interesa nimic altceva din jur.

— Puți a tutun...

— Vai, vai! Mami s-a lăsat de fumat... Preferă lucruri mai mari în gură!

— Hai sictir!

— Ciochisto!

— Și vrei să te aduc eu pe tine în Germania?

— O să mă aducă Smith...

— Mă opun eu!

Viorel era din nou în balcon și trăgea adânc din țigară.

— Pentru mine e foarte simplu: îi spun că Ioana e fiica mea și că o vreau înapoi. Pe tine poate să te păstreze cât vrea...

— Nenorocitele!

— Așa că... ciocu' mic! În cazul tău... ciocu' strâmt!

— Poate vrei să n-o mai vezi niciodată!

— Cât e ceasul?

- Ce-ai făcut cu ceasul?
- L-am vândut...
- Animal ce ești...
- Trebuie să mă duc să-l aduc pe Smith.

Aruncă expert chiștocul înspre copacii din fața balconului. Trecând pe lângă Violeta, îi trase o scatoalcă după ceafă. Aceasta lăasă copilul pe masă, luă o vază și o aruncă cu forță spre Viorel care fugea către ieșire. Vaza se sparse de tocul ușii.

— O laie!

Și se auzi ușa de la intrare trântindu-se... Ioana-Linda, care nu mai avea biberonul în gură, începu să plângă. Dar nu se putea termina așa... Violeta se duse repede în balcon, luă din raftul cu provizii de iarnă un borcan mic cu castraveți murați, puși cu grijă în saramură de mama ei, și-l aruncă spre Viorel exact când acesta ieșea din scara blocului. În cădere, borcanul se lovi de marginea plăcii de beton care acoperea intrarea în scară și se sparse, împrôșcând totul împrejur. Un castravete căzu chiar pe șapca de șofer a lui Viorel.

— Sifilitico!

La ora 8 seara, Smith se îndrepta spre scara blocului, urmat de Viorel, care-i purta geanta cu acte. Smith se uită uimit la grămada de castraveți de pe alee și încercă să nu-i calce.

- Cine nebun care facut murdarie asta?
- Bine zis!

A doua zi, în zori, Violeta coborî din mașină cu pruncul în brațe și fugi către scara vagonului. Smith o urmă cu o umbrelă deschisă în mână, apărând-o de ploaie. Viorel scoase din portbagajul Mercedesului două valize uriașe, pe care le târî până la scara vagonului. Smith îl ajută și le aranjă pe culoar, și-i făcu semn că este în regulă. Viorel făcu și el semn impiegatului, care ridică paleta

verde, șeful de tren suflă lung în fluier și trenul se puse în mișcare. Smith închise ușa vagonului, Viorel închise portbagajul Mercedesului și când, prin dreptul lui trecu compartimentul în care se afla deja instalată Violeta cu pruncul în brațe, aceasta îi făcu semnul bine cunoscut cu degetul mijlociu în sus.

Viorel își scoase șapca de șofer de lux de pe cap și o trânti pe pavajul ud al peronului. Și așa l-am văzut eu, din înaltul vagonului de clasa a doua... pironit cu ochii spre Vest și cu neliniștea în suflet. Smith îi luase iubita din copilărie, fiica născută din iubire, toată mândria trecutului, în schimbul unui ipotetic viitor...

Violeta și Smith au ajuns la București și în fața vagonului de clasa întâi îi aștepta deja un bagajist, care i-a condus până la o mașină cu însemnele Aeroportului Otopeni. Violeta constata a nu știu câta oară că Smith era un om important, că avea multă influență sau... foarte mulți bani!

După ce au trecut de intrarea aeroportului, ca s-o liniștească pe Linda, care începuse să scâncească, Violeta se așeză pe una din băncile lungi de metal, cu șezutul și spătarul de mușama. Și pentru că laptele din biberon era prea rece, se deschise în dreptul pieptului și scoase la vedere sânul ei alb și umflat din cauza alăptatului.

Dinspre intrarea principală, cu un aer rătăcit, îmbrăcată mai masculin ca niciodată, căutând cu privirea panterei după pradă, apărură Țilka, fosta colegă de liceu a Violetei. O clipă Violeta se bucură că o vede, dar apoi un presentiment îi spuse că nu putea fi o întâlnire care să aducă prea multă bucurie. Țilka o zări și veni la ea într-o goană!

— Doamne, Vio, nu speram să te mai prind!

— Ei, nu era o pierdere prea mare!

— Cum nu? Înnebuneam dacă plecai și nu te vedeam!

— Nu ai venit la nuntă...

— Am avut restanțe... și ceva probleme... Nici bani nu am avut...

— Doar nu crezi că aș fi acceptat...

- Vio, n-am avut nici bani de drum!
- Trebuia să-mi spui!
- Vio... nu mi-ar fi plăcut să te văd în rochie de mireasă...
- Înțeleg.

Țilka se uită cu plăcere și invidie la pruncul care sugea din sânul Violetei. Se așeză în genunchi, în fața băncii, la picioarele mamei.

- Ce frumos!
- Ce greu!
- Vio... nu pleca... rămâi cu mine în București! O să am grijă de tine...

- Țuți... am un copil...
- Am început să și lucrez... am bani, un apartament în Titan...

O să fie copilul nostru!

- Țuți, ai înnebunit? Nu ajunge că are doi tați, vrei acum să aibă și două mame?

— Vio, dar eu te iubesc... Nu pot trăi fără tine... Tu ești totul pentru mine... Nu știi cât de copleșitor este să iubești nebunește și fără speranță...

- Dar tu ai o iubită, Țuți! Ce-o să zică doamna profesoară?

— Mă părăsește, Vio. Și-a găsit o studentă mai tânără, o mulatră... zice că era visul ei dintotdeauna! Mai nou, mă cheamă numai să-i fac curat în apartament și sunt obligată să strâng după ele. Huguette nu vrea să facă nimic. E o putoare... Aș strânge-o de gât!

- Sărmana mea!
- Nu de compasiune am nevoie, Vio... De iubire! De iubirea ta.
- Dar eu nu pot... nu e în firea mea... Țuți, țin la tine ca la o prietenă... atât!

- Nici măcar din milă?

— Țuți!

— Îți fac și eu un copil!

— Cum?

— Nu contează... cu Smith... cu Viorel...